

Розділ 1

ДУМАЙ ПОЗИТИВНО

СЛОВА, ЯКІ ЗМІНИЛИ МОЄ ЖИТТЯ

Слова мають силу знищувати та
зцілювати. Якщо слова правдиві
й добрі — вони можуть змінити світ.

Будда

I

День, коли я зустрів Нормана Вінсента Піла

Для успіху потрібні чотири
речі: працювати, молитися,
думати та вірити.

Норман Вінсент Піл

— Чому зараз усе так погано? — запитала мене дружина Сінді, з якою ми прожили у шлюбі двадцять вісім років. — Чому все має бути так складно?

Відповіді я не мав, тому почувався точнісінько, як і вона.

Того ранку ми сиділи в нашій вітальні й попили каву. Сінді щойно зазнала серйозних збитків на роботі в агентстві нерухомості: інший ріелтор утнув щось неетичне, позбавивши її комісійних, які вона заробила. Здавалося, усе йшло до судового процесу з усіма супутніми стресами.

А я, письменник, автор трилерів, мав найбільшу проблему у своїй кар'єрі, стрибнувши в новий книжковий ринок, який нічого мені не гарантував.

Отже, ми трохи посиділи мовчки, а потім я бовкнув: «Нам потрібно бути більше схожими на Нормана Вінсента Піла».

Я давно не згадував цього імені, але зараз воно здалося дуже доречним, адже колись, десь тридцять років тому, його слова допомогли мені викаркатися з дуже темного періоду мого життя.

Тоді я був актором, жив у Голлівуді¹, не мав постійної роботи й відвідував прослуховування, проходячи через етапи проб. Якщо є професія, сповнена поразок, — то це акторство. Відмова в ній — постійний супутник, а сумнів — балакучий сусід.

Одного безрадісного літнього дня 1979 року я стояв на розі Голлівудського бульвару і Винної вулиці. Я щойно вийшов із прослуховування і прямував до своєї квартири. Коли зупинився на найвідомішому перехресті в Голлівуді, повз проїхав автобус, вивергнувши на мене струмінь чорних вихлопних газів. Мене накрила хвиля відчаю. Який у всьому цьому сенс? Наче у старенькій пісні Пеггі Лі², я запитав себе: «І це все, що є?»

Украй засмучений, я рушив до книгарні «Pickwick» на Голлівудському бульварі. Зайшов усередину й попрямував у відділ релігійної літератури, певне, думаючи, що мені потрібно відновити свою віру.

Закінчивши школу, я пішов навчатися в коледж. Там не встиг навіть і оком зморгнути, як мене втягли в безліч речей, які траплялися в таких

---

¹ Район міста Лос-Анджелеса, штат Каліфорнія.

² Американська джазова співачка й акторка, за пісню «Is That All There Is?» отримала «Греммі».

«вечіркових»¹ навчальних закладах. Неділі були не для церкви, а для пива на пляжі. Тоді, за три роки після випуску, я сподівався, що зможу знайти у книжці допомогу, щоб побороти темряву, бо відчував, як та руйнує мій дух.

Переглядаючи назви книжок, я натрапив на ім'я Нормана Вінсента Піла. Я дивився біографічний фільм про доктора Піла «Шлях однієї людини»². «Ну що, — подумав я, — вони зняли фільм про цього чоловіка, отже, у ньому, певне, щось є».

Тож я придбав книжку «Сила позитивного мислення», повернувся у свою квартиру й почав читати. Я дотримувався вказівок, які доктор Піл пропонував наприкінці кожного розділу. Кілька місяців по тому я переїхав у Нью-Йорк, щоб навчатися акторського мистецтва та працювати в театрі. Знайшов собі житло в мебльованих кімнатах на 23-й вулиці³, влаштувався тимчасово набирати тексти на друкарській машинці, був волонтером у театрах «Офф Бродвей»⁴, переносючи там декорації, і взагалі розчинився в атмосфері міста, де було багато поспіху довкола й велика метушня.

Якось я згадав, що доктор Норман Вінсент Піл був пастором у Нью-Йорку в Мармуровій колегіальній церкві. Я подумав, може, він ще живий.

---

¹ Термін «party school» у США позначає навчальний заклад (коледж або університет), студенти якого помічені в надмірному вживанні алкоголю чи наркотиків або мають репутацію розпусників. (Прим. ред.)

² «One Man's Way» — фільм 1963 року режисера Деніса Сандерса.

³ Двобічна вулиця в Мідтауні Мангеттена, Нью-Йорк.

⁴ Сценічні майданчики в Нью-Йорку, що вмщують від 100 до 500 відвідувачів.

(Це було до появи інтернету та «Гугла»!) Знайшов адресу церкви в телефонній книзі й пішов туди, щоб дізнатися про доктора Піла. У церкві мені повідомили, що він не лише живий, а ще й щоне-ділі проповідує — у майже вісімдесят два роки.

Наступної неділі я приїхав знову. Це було 9 березня 1980 року. Я стояв на балконі, коли доктор Піл виголошував проповідь під назвою «Ви можете здолати всі поразки». Пам'ятаю, мене вразив його глибокий, щораз сильніший та виразніший голос, особливо коли доктор Піл говорив: «Віра породжує невразливість. Мені подобається це слово. Невразливі! І непереможні! От які ви є! Думаєте, я занадто вас звеличую? Я роблю це, як сказано в Біблії: “Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ. А оце перемога, що світ перемогла, віра наша”¹, — тобто перемога над будь-чим у світі».

Я придбав запис проповіді. Він досі в мене. На наліпці написано чорнилами: «День, коли я зустрів його».

Після проповіді я пішов до кабінету доктора Піла, сподіваючись потиснути йому руку. Люб'язна секретарка сказала: якщо я зачекаю, то доктор Піл залюбки зі мною зустрінеться. Я чув гуркіт його динамічного голосу, коли він розмовляв із кимось телефоном.

Незабаром доктор Піл вийшов з усмішкою на обличчі, і секретарка підвела його до мене. Я відрекомендував себе, а він потиснув мою руку. «Що ж, я, безумовно, радий познайомитися з вами!» — сказав доктор Піл.

---

¹ Соборні Послання 1 від Івана 5:4, переклад І. Огієнка.

Ми розмовляли кілька хвилин, і він питав про мої захоплення й роботу. Мене вразило те, що доктор Піл був живим доказом цінності його філософії. Він мав енергію та ентузіазм чоловіка, удвічі молодшого за нього. Коли доктор Піл говорив, то дивився мені у вічі, і тоді я відчував, що він ставиться до мене, як до найважливішої людини у світі.

У моєму житті були свої перипетії. Я одружився, повернувся в Лос-Анджелес, вступив на юридичний факультет, почав виховувати дітей і почав писати. Упродовж цих років я іноді перечитував книжки доктора Піла і з любов'ю згадував його голос, що гримів тоді з кафедри.

І от тепер ми з Сінді опинилися в цьому тривалому періоді змін. Протягом тижнів і місяців ми постійно нагадували одне одному «бути схожими на Піла». Не завжди легко бути позитивним, але, дотримуючись указівок доктора Піла, ми пройшли крізь безліч невеселих днів.

І тоді наші молитви були почуті.

Після багатьох тижнів невизначеності конфлікт Сінді був розв'язаний завдяки простій телефонній конференції. Дружина отримала законну компенсацію, а перспектива судового процесу впала з її плечей.

Моє очікування розтяглося на місяці. Багато місяців. У видавничій справі були скрутні часи. Ніхто в цій індустрії не знав, як усе владнається.

Упродовж цього часу мені доводилося постійно нагадувати собі бути схожим на доктора Піла.

Зрештою, настав день, коли мій агент зателефонував й повідомив добрі новини. Угоду на се-

рію книжок, на яку чекав, нарешті підписано — і це було тим, на що я так сподівався.

Після того як ми із Сінді відсвяткували цю новину невеличкою джигую¹ у вітальні, я зрозумів, який надзвичайно важливий був той день, коли я зайшов у книгарню «Pickwick» і знайшов там книжку доктора Піла. Так само важливий, як і той день, коли я зустрів доктора Піла й почув, як він говорить.

Його слова завжди зі мною, коли я їх потребу: «Невразливі! І непереможні! От які ви є!»

ДЖЕЙМС СКОТТ БЕЛЛ

---

¹ Вид швидкого народного танцю.

2

Танцювати під дощем

Той, хто каже, що сонячне
світло дає радість, ніколи
не танцював під дощем.

Невідомий автор

Ми з чоловіком закінчили вечеряти в місцевому ресторанчику й насолоджувалися прогулянкою по крамницях у сусідньому торговельному центрі. Сподіваючись знайти останньої миті кілька різдвяних подарунків, ми зайшли до крамниці, у якій продавали вироби ручної роботи. Аромат мила та суміші сухих квітів і трав почав дразнити наші носи, щойно ми переступили поріг.

У крамниці було на що подивитися. Кожна полицка та стіна були заставлені й завішані різними виробами ремісників. Походжаючи по крамниці, я помітила дерев'яну табличку, що безцеремонно висіла на стіні. Я обернулася, щоб уважніше її роздивитися, і, пам'ятаю, кивнула головою, погоджуючись із повідомленням, надрукованим на ній. Рухаючись далі, я милувалася іншими виробами, але усвідомила, що мене тягне до тієї таблички.

Стоячи перед нею, я почувалася дитиною, яка, бавлячись у пісочниці, відшукала якийсь неочікуваний скарб — блискучий четвертак або загублену іграшку. Тут, серед решти виробів, я знайшла дуже простий, але глибокий скарб, захований у повідомленні. Повідомленні, яке було мені потрібне.

«Життя не в тому, щоб чекати, коли мине гроза. Воно в тому, щоб танцювати під дощем».

Притягнувши до себе чоловіка і спрямувавши його увагу на табличку, я побачила, що й він оцінив просту істину, якою вона поділилася з нами. Як часто в нашому повсякденному житті ми встановлюємо умови для власного щастя? Коли розрачуємося за будинок, тоді можемо бути щасливі. Коли все налагодиться з дітьми, тоді зможемо більше бути разом. Так мало радощів тут і зараз через непевні «колись» і «тоді».

Дивлячись на написане, я пригадала спекотний і задушливий день минулого літа, коли несвідомо прожила повідомлення на табличці. Темні хмари скупчилися вздовж підніжжя Скелястих гір¹, набравшись вологи. Пополудні почався великий дощ, що потім обернувся на зливу, наповнивши жолоби стрімкою водою і скінчившись так само швидко, як і почався.

Ще трохи дощило, коли я вийшла, щоб забрати пошту. Вода й досі стрімко стікала до канав. Не знаю, що на мене найшло, але раптом я відчула, що мушу втнути щось трохи божевільне, як на свої п'ятдесят із гаком.

---

¹ Велике гірське пасмо на заході Північної Америки.

Скинувши взуття й панчохи, я пішла по воді босоніж. Вода була неймовірно тепла від тротуару, розпеченого літнім сонцем.

Упевнена, мої сусіди подумали, що я втратила останні крихти здорового глузду, але мені було байдуже. У ту мить я почувалася живою. Я не турбувалася про рахунки, майбутнє або будь-які інші щоденні справи. Я отримала подарунок — чисту та просту мить радощів!

Табличка тепер висить у моїй вітальні як подарунок від чоловіка на Різдво. Щодня я проходжу повз неї кілька разів і часто зупиняюся, щоб запитати себе: «Отже, чи танцюю я під дощем?»

Думаю, що так. Я знаю, що намагаюся це робити. Я, безумовно, більше роблю паузи і, усвідомлюючи, дякую за величезні щедроти навколо мене — радощі, яких я часто не помічала в гонитві за майбутнім щастям. Я більше тішуся таким дарункам: тому, що мій син з особливими потребами навчився керувати автівкою самостійно, або любові вірних друзів, або красі весни. Так, крок за кроком, я вчуся танцювати під дощем!

Джинні Ланкастер